

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๔๖๗/๒๕๕๗	พนักงานอัยการ สำนักงานสูงสุด	ผู้ร้อง
	นางวนมาร์ติน กาญจนสกุล	ผู้คัดค้านที่ ๑
	นางนันทริกา กาญจนสกุล	ผู้คัดค้านที่ ๒
	นางอุษา ซึ่งรุ่งเรืองชัย	ผู้คัดค้านที่ ๓
	นายศานติ ศานติสมภพ	ผู้คัดค้านที่ ๔
	นางสาวจันทร์จรรยาหรือกัญญ์วรา ซึ่งรุ่งเรืองชัย	ผู้คัดค้านที่ ๕

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๕๑

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ เจ้าพนักงานตำรวจได้ตรวจค้นร้านบารอน เลขที่ ๖๖๐ ถึง ๖๖๒ ซอยสุขุมวิท ๒๔ กรุงเทพฯ พร้อมจับกุมและดำเนินคดีกับผู้คัดค้านที่ ๒ กับพวกรวม ๓๔ คน ในข้อหาเกี่ยวกับการดูแลกิจการค้าประเวณี และติดต่อชักชวนเพื่อการค้าประเวณี ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจได้ดำเนินการกับผู้คัดค้านที่ ๑ ในข้อหาพร้อมกันเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี และตรวจสอบพบว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ได้โอนทรัพย์สินไปให้ผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ จึงรายงานไปยังสำนักงาน ป.ง. คณะกรรมการธุรกรรมพิจารณาแล้วเห็นว่าทรัพย์สิน จำนวน ๒๒ รายการ มูลค่า ๕๐,๘๓๙,๖๘๘.๑๕ บาท ของผู้คัดค้านทั้งห้าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแลและหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณี ในสถานการค้าประเวณีอันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓(๒) และความผิดฐานร่วมกันฟอกเงินตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ ซึ่งผู้ร้องเห็นชอบด้วย จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินดังกล่าวพร้อมดอกผลตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒

ผู้คัดค้านทั้งห้าคัดค้านว่าทรัพย์สินทั้ง ๒๒ รายการ เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการประกอบอาชีพโดยสุจริต มิได้เกี่ยวข้องกับกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา และผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ ก็ไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ ทั้งเจ้าพนักงานตำรวจมิได้ดำเนินคดีในความผิดฐานฟอกเงินกับผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ จึงขอให้ศาลยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งห้า จำนวน ๒๒ รายการ ตกเป็นของแผ่นดิน

ผู้คัดค้านทั้งห้าอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

ผู้คัดค้านทั้งห้าฎีกา

ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันรับฟังเป็นที่ยุติว่า เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ เจ้าพนักงานตำรวจได้เข้าตรวจค้นร้านบาร์อนของผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งให้บริการนวดแผนไทยและนวดน้ำมัน พบผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งเป็นพี่สาวของผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ดูแลร้าน และพบห้องที่เปิดใช้มีพนักงานนวดของร้านกำลังให้บริการแก่ลูกค้า ในชั้นจับกุมเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งข้อหาแก่ผู้คัดค้านที่ ๒ ว่าเป็นผู้ดูแลจัดการควบคุมสถานการค้าประเวณี และแจ้งข้อหาแก่พนักงานนวดในร้านอีกประมาณ ๓๐ คน ว่าติดต่อดักขวน แนะนำเพื่อค้าประเวณี และมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนหรือของผู้อื่น พนักงานนวดทั้งหมดต่างให้การรับสารภาพ และได้มีการดำเนินคดีกับผู้คัดค้านที่ ๑ ในความผิดฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณีกระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี โดยร้านบาร์อนนั้นแต่เดิมเป็นของผู้คัดค้านที่ ๔ ซึ่งได้โอนไปให้ผู้คัดค้านที่ ๑ สำหรับผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ นั้น ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจร่วมกับเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ง. เข้าตรวจค้นบ้านพักในเขตบางกะปิ พบผู้คัดค้านที่ ๓ ซึ่งเป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ อาศัยอยู่กับผู้คัดค้านที่ ๕ และได้มีการตรวจสอบยึดทรัพย์สิน รวม ๒๒ รายการ เป็นเงิน ๕๐,๘๓๙,๖๘๘.๑๕ บาท

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าของหรือผู้ดูแลกิจการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณีอันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓(๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ และผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ดังที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยมาหรือไม่

ในข้อนี้การพิจารณาพิสูจนต์ตกอยู่แก่ผู้ ได้ความจากร้อยตำรวจเอกเดโชฯ ร้อยตำรวจโทวิศิษฐ์ฯ และสิบตำรวจเอกวิโรจน์ฯ เบิกความประกอบกันว่า จากการตรวจค้นร้านบาร์อน ตามห้องนวดบางห้องภายในร้านดังกล่าวพบพนักงานนวดของร้านกับลูกค้าชาวต่างชาติอยู่ในสภาพเปลือยทั้งคู่ บางห้องพบถุงยางอนามัยที่ใช้แล้วและธนบัตรจำนวน ๑,๕๐๐ บาท ซึ่งสอบถามแล้วได้ความว่าเป็นเงินค่าตัวที่พนักงานนวดตกลงสำเร็จความใคร่ให้ลูกค้า และบางห้องพบพนักงานนวดกำลังใช้มือสำเร็จความใคร่ให้ลูกค้า โดยคิดค่าบริการ ๕๐๐ บาท นอกจากนั้นผู้ร้องยังมี เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ง. มาเบิกความรับรองว่าได้สอบปากคำนางสาวเบญจมาศฯ, นางปราณีฯ และนางสาวรัชชนิพรฯ ซึ่งเป็นพนักงานนวด บุคคลทั้งสามต่างให้การว่า ในวันที่เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นร้านนั้นได้มีการตกลงว่าจะสำเร็จความใคร่ให้แก่ลูกค้า จากพยานหลักฐานของผู้ร้องจึงเชื่อได้ว่าในวันดังกล่าวมีการค้าประเวณีในร้านบาร์อนจริง ด้านการกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ นั้น ผู้ร้องมีนางสาวพัชรินทร์ฯ, นางสาวอรณาฯ, นางสาวราตรีฯ และนางสาวเยาวรัตน์ฯ อดีตพนักงานนวดของร้านบาร์อน มาเบิกความยืนยันว่าร้านบาร์อนรู้เห็นให้พนักงานนวดค้าประเวณี เพราะร้านจะแบ่งจ่ายค่าตอบแทนให้พนักงานนวดเพียง ๑๐๐ บาท จากค่าชั่วโมงที่ร้านเรียกเก็บจากลูกค้า ๔๐๐ บาท ในขณะที่ร้านเรียกเก็บค่ารอบจากพนักงานนวดอีกรอบละ ๒๐๐ บาท และยังให้พนักงานนวดต้องซื้ออุปกรณ์การนวดจากร้านและซื้อสินค้าในราคาสูงกว่าตลาดมากหรือกู้เงินจากผู้คัดค้านที่ ๑ มิฉะนั้นร้านจะไม่จ่ายงานและไม่แนะนำลูกค้าให้ใช้บริการของพนักงานนวดรายนั้น พนักงานนวดจึงต้องค้าประเวณี เพราะจะทำให้มีรายได้จากค่าบริการ

โดยไม่มีการหักค่าใช้จ่ายจากร้าน โดยที่ร้านเป็นผู้กำหนดอัตราค่าบริการ นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ยังคอยแนะนำให้ลูกค้าทราบค่าบริการทางเพศ และความสามารถในการให้บริการทางเพศของพนักงาน โดยผู้คัดค้านที่ ๔ จะเป็นผู้ทดสอบและสอนวิธีการนวดน้ำมันให้พนักงานนวด เพื่อทำให้ลูกค้าต้องการร่วมประเวณีอีกด้วย พยานทั้งสี่ปากยังเบิกความประกอบสำเนาสมุดเบิกจ่ายอุปกรณ์ของร้านบารอน ซึ่งพบว่ามี การจำหน่ายเจลหล่อลื่นที่ใช้ขณะร่วมเพศและถุงยางอนามัยให้แก่พนักงานนวด โดยจะใช้รหัสแทนถุงยาง อนามัยว่า “สตอ” เขียนลงในสมุดเบิกจ่าย แต่ก็มีพนักงานนวดใหม่บางคนเขียนเบิกโดยใช้คำว่า “ถุงยาง อนามัย” หรือ “ดูเร็กซ์” สอดคล้องกับคำพยานปากร้อยตำรวจเอกเดโชฯ, ร้อยตำรวจโทวิศิษฐ์ฯ และสิบตำรวจ เอกวิโรจน์ฯ ที่เบิกความว่าพบกล่องถุงยางอนามัยยี่ห้อดูเร็กซ์ถึง ๓๘ กล่อง พร้อมสิ่งของที่พนักงานนวดต้องมา เบิกกับทางร้านเก็บอยู่ในตู้ด้านหลังเคาน์เตอร์เก็บเงินของทางร้าน คำเบิกความพยานผู้ร้องจึงรับสมกับพยาน เอกสารและพยานวัตถุภาพที่ผู้ร้องเสนอแสดงอันสนับสนุนให้เชื่อได้ตามคำร้องของผู้ร้อง ส่วนที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ อ้างว่าคำว่า “สตอ” ในสมุดเบิกจ่ายอุปกรณ์มีความหมายถึงกระดาษขั้วมันกลืนสตอเบอร์รี่นั้น เห็นว่า ไม่มีเหตุผลที่จะต้องกำหนดรหัสในการเบิกจ่ายสำหรับผลิตภัณฑ์ประเภทนี้ขึ้นเป็นพิเศษเพราะเป็นสินค้าทั่วไป และจากที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า นำสินค้าคงเหลือจากการขายหน้าร้านในช่วงปี ๒๕๕๒ หรือ ๒๕๕๓ รวมทั้ง ถุงยางอนามัยไปเก็บในท้องเก็บของและเพ็ญนำมาไว้หลังเคาน์เตอร์เนื่องจากต้องซ่อมแซมท้องเก็บของนั้น ย่อม ชัดแย้งกับความจริงเพราะถุงยางอนามัยที่พบผลิตขึ้นในปี ๒๕๕๗ จึงไม่ใช่ถุงยางอนามัยที่เหลือจากการ จำหน่ายในช่วงปี ๒๕๕๒ หรือ ๒๕๕๓ ตามที่ผู้คัดค้านที่ ๒ กล่าวอ้าง ทั้งพยานผู้ร้องปากอดีตพนักงานนวดยัง เบิกความตรงกันว่า ถุงยางอนามัยที่ร้านจำหน่ายให้แก่พนักงานนวดนั้นเก็บอยู่ในตู้หลังเคาน์เตอร์ร้าน โดยมีผู้ คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้ดูแลการเบิกจ่าย ในส่วนที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ได้แย้งว่าไม่ควรรับฟังคำประจักษ์พยาน โจทก์ผู้เข้าจับกุม เพราะบางปากเป็นเพียงพยานบอกเล่าและเบิกความขัดแย้งกันทั้งมิได้นำพนักงานนวด ดังกล่าวมาเบิกความนั้น ก็รับฟังข้อความจริงได้ตามคำรับสารภาพของพนักงานนวดที่ถูกจับกุมว่ากระทำ ความผิดและถูกเปรียบเทียบปรับโดยพนักงานสอบสวน ส่วนที่ฎีกาว่าอดีตพนักงานนวดทั้งสี่ปากเบิกความ ประกปรักเพราะต่างเป็นหุ้นส่วนของร้านคำประเภทเดียวกันที่อยู่ข้างเคียงนั้น ก็ปรากฏว่าอดีตพนักงานนวดมา ให้ปากคำตามที่เจ้าพนักงานเรียกเนื่องจากตรวจพบในใบสมัครทำงานซึ่งค้นได้ในร้านบารอน หาใช่ตั้งใจมาให้ ปากคำ ข้ออ้างของผู้คัดค้านที่ว่าเป็นการกลั่นแกล้งจึงมีน้ำหนักน้อย และที่ฎีกาได้แย้งว่า นางสาวราตรีฯ พยาน ผู้ร้องเบิกความอ้างว่าเป็นผู้ทำหนังสือร้องทุกข์เกี่ยวกับร้านบารอนว่าพยานถูกเอาเปรียบแต่มิได้กล่าวถึงเรื่อง การค้าประเวณีนั้น เห็นว่านางสาวราตรีฯ เป็นพนักงานนวดอยู่ที่ร้านบารอน ซึ่งโดยธรรมชาติผู้ร้องเรียนย่อม ไม่กล่าวอ้างว่าตนเป็นผู้กระทำความผิดด้วย พยานหลักฐานของผู้ร้องที่นำสืบมาจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ดำเนินธุรกิจประกอบการค้าร้านบารอนโดยมีส่วนร่วมเห็นสนับสนุนหรือยินยอมให้ใช้ ร้านบารอนเป็นสถานการค้าประเวณี อันเป็นการร่วมกันกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าของหรือผู้ดูแลกิจการ ค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณีเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ ฎีกาประการนี้ของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือไม่

ผู้ร้องมีนางสาวพชันทฯ, นางสาวอรณาฯ, นางสาวราตรีฯ และนางสาวเยาวรัตน์ฯ อดีตพนักงานนวดร้านบารอนเบิกความเป็นอย่างเดียวกันว่าผู้คัดค้านที่ ๔ อยู่กินเป็นสามีของผู้คัดค้านที่ ๑ และพักอาศัยในร้านบารอนโดยเป็นคนเชียร์แขกและฝึกการกระตุ้นความต้องการทางเพศของลูกค้าให้แก่พนักงานนวด และยังปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ ๔ มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านของร้านบารอนมาตลอด โดยเพิ่งย้ายออกไปเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ หลังจากเจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้น ทั้งที่ผู้คัดค้านที่ ๔ ได้ขายที่ดินและอาคารร้านบารอนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไปตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ และผู้คัดค้านที่ ๔ ยังเป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถของผู้คัดค้านที่ ๑ อีกทั้งเจ้าพนักงานตำรวจพบภาพถ่ายระหว่างผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๔ หลายภาพ ซึ่งบางภาพถูกนำมาตั้งในห้องรับแขกที่บ้านเขตบางกะปิ และยังพบภาพถ่ายหมู่ระหว่างผู้คัดค้านที่ ๔ กับบรรดาพนักงานนวดของร้านบารอน ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๔ ยอมรับว่าเป็นภาพถ่ายในพิธีรดน้ำดำหัวเนื่องในวันสงกรานต์ประจำปี ๒๕๔๗ อันบ่งบอกมาก่อนเข้าตรวจค้นจับกุมราว ๔ เดือน ผู้คัดค้านที่ ๔ ยังเกี่ยวข้องเป็นบุคคลสำคัญของร้านบารอน ทั้งที่ผู้คัดค้านที่ ๔ อ้างว่าได้ให้ผู้คัดค้านที่ ๑ เข้าร้านบารอนไปตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการ จึงผิดวิสัยที่เวลาผ่านไปถึง ๔ ปี แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ ยังจะเชิญผู้คัดค้านที่ ๔ มาเป็นผู้ใหญ่ให้พนักงานนวดของร้านรดน้ำดำหัวในวันสงกรานต์ และยังปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ ๔ เป็นผู้นำเงินสด ๒๐๐,๐๐๐ บาท มาประกันตัวผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งเจ้าพนักงานจับกุมตัวไปในวันตรวจค้น จากพยานหลักฐานจึงเห็นได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๔ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นพิเศษมิใช่เป็นเพียงคนรู้จักกันในทางธุรกิจ สำหรับผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๕ นั้น ก็ปรากฏตามหลักฐานของผู้ร้องว่าผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๕ ต่างก็เคยไปเที่ยวกับผู้คัดค้านที่ ๑ และเคยร่วมฉลองวันสิ้นปีกับวันสงกรานต์ประจำปี ๒๕๔๗ โดยผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ทำพิธีรดน้ำดำหัวให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๕ ก็เคยเป็นผู้ลงนามรับรองเพื่อประกอบการทำหนังสือเดินทางให้บุตรทั้งสองของผู้คัดค้านที่ ๑ และยังเป็นผู้ทำสัญญาให้บุคคลภายนอกเช่าห้องชุดของผู้คัดค้านที่ ๑ รวมทั้งยื่นแบบคำขอใช้คีย์การ์ดต่อผู้จัดการอาคารชุด เมื่อผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๔ และผู้คัดค้านที่ ๕ เป็นน้องสาวของผู้คัดค้านที่ ๔ ซึ่งโดยปกติความสัมพันธ์ย่อมห่างไกลกับผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ถึงขนาดจะเกื้อกูลกันดังกล่าว จากหลักฐานของผู้ร้องเห็นว่าผู้คัดค้านที่ ๓ และที่ ๕ มีความสนิทสนมใกล้ชิดกับผู้คัดค้านที่ ๑ เกินเลยจากคนรู้จักกับบุุคเคยค้าขายกับผู้คัดค้านที่ ๔ ญาติของตน จึงเชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดมูลฐาน กรณีจึงเข้าข้อสันนิษฐานว่าทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ ที่ผู้ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือรับโอนมาโดยไม่สุจริตตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ ฎีกาของผู้คัดค้านทั้งห้าฟังไม่ขึ้น

ปัญหาประการสุดท้ายมีว่าทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งห้าทั้ง ๒๒ รายการ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือไม่ ซึ่งข้อนี้ภาระการพิสูจน์ตกอยู่แก่ฝ่ายผู้คัดค้านทั้งห้า

สำนักกฎหมาย

LEGAL AFFAIRS BUREAU

กรณีทรัพย์สินลำดับที่ ๑, ลำดับที่ ๓ ถึง ๕ และลำดับ ๑๑ ถึง ๑๖ ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ยอมรับเองว่ากิจการร้านบารอนมีกำไรมากถึงเดือนละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งเคยให้การในชั้นสอบสวนว่า ได้นำเงินกำไรจากร้านบารอนที่ได้สะสมไว้จำนวน ๑๗,๕๐๐,๐๐๐ บาท มาชำระเป็นค่าซื้อร้านบารอนพร้อมที่ดินจากผู้คัดค้านที่ ๔ และนำเงินไปซื้อทรัพย์สินอีกหลายรายการ ทรัพย์สินทั้งหมดจึงมีที่มาจากการกระทำความผิดมูลฐานและต้องตกเป็นของแผ่นดิน

กรณีทรัพย์สินลำดับที่ ๒ ซึ่งเป็นเงินฝากในธนาคารยูโอบีรัตนสิน จำกัด (มหาชน) จำนวน ๙๑๒.๑๐ บาท ซึ่งมีชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของบัญชีนั้น ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อผู้คัดค้านที่ ๒ ก็ยอมรับว่าเงินทั้งหมดได้มาจากการรับจ้างเป็นพนักงานในร้านบารอนซึ่งเป็นสถานค้าประเวณี โดยผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นใดอีก แม้เงินฝากดังกล่าวจะมีจำนวนเล็กน้อย ก็ต้องตกเป็นของแผ่นดิน

กรณีทรัพย์สินลำดับที่ ๖ ถึง ๑๐ และอันดับที่ ๑๗ ถึง ๒๒ ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๓ ถึง ๕ อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้เดิมผู้คัดค้านที่ ๓ เคยทำกิจการร้านขนมปังแล้วเลิกไปก่อนจะมาเปิดร้านทองซึ่งต่อมาก็เลิกไปอีก ส่วนผู้คัดค้านที่ ๔ เคยเป็นเจ้าของร้านบารอนและเคยประกอบธุรกิจขายสังฆาริมทรัพย์แต่ก็เลิกไปแล้วเช่นเดียวกัน ผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ ทำธุรกิจดังกล่าวในลักษณะกงสี และในปัจจุบันผู้คัดค้านทั้งสามต่างไม่ได้ประกอบอาชีพ สำหรับทองคำแท่ง จำนวน ๑๗ แท่ง ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๓ อ้างว่าเป็นทรัพย์ที่เหลือจากรานค้าทองที่เลิกกิจการไปนั้น ก็ไม่มีบัญชีทองคำคงเหลือจากการเลิกกิจการซึ่งต้องสำแดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่มาเป็นหลักฐาน เช่นเดียวกับเงินดอลลาร์สหรัฐซึ่งมีมูลค่า ๑๔๖,๔๔๔.๘๓ บาทที่อ้างว่ามีการแลกเปลี่ยนไว้เมื่อครั้งค้าขายทองคำกับลูกค้าชาวต่างชาติ ก็ไม่มีหลักฐานมาแสดงเช่นกัน ส่วนเงินสดที่อยู่ในตู้เซฟ และสลากออมสินจำนวน ๓,๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้คัดค้านที่ ๕ ถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็เป็นทรัพย์สินที่ได้มาเกินฐานานุกรม เพราะผู้คัดค้านทั้งสามไม่มีอาชีพอื่นใด และแม้จะเป็นรายได้จากการเช่าพาร์ตเมนต์ก็เป็นดอกผลจากทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบ เพราะความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างผู้คัดค้านที่ ๑ กับที่ ๔ ล้วนแสดงว่าเป็นการเปลี่ยนมือมาอยู่ในความครอบครองของผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ อันมีลักษณะเป็นการฟอกเงินทั้งสิ้น พยานหลักฐานที่ผู้คัดค้านที่ ๓ ถึงที่ ๕ นำสืบมา ฟังไม่ได้ว่าได้ทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนตามฐานานุกรม ฎีกาประการนี้ของผู้คัดค้านทั้งห้าฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

พิพากษายืน